

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 listopada 2019 r.

Pozycja 197

POSTANOWIENIE z dnia 25 lipca 2019 r. Sygn. akt Ts 103/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.C. w sprawie zgodności:

art. 7 § 2 w związku z art. 7 § 3 w związku z art. 7 § 1 i art. 7 § 5 oraz art. 164 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.) w zakresie, w jakim:

- 1) „dopuszcza tylko i wyłącznie zaskarżenie decyzji z powodu jej niezgodności z prawem i jednocześnie w zakresie, w jakim nie dopuszcza zaskarżenia decyzji od strony proceduralnej, merytorycznej, poprawności postępowania czyli w zakresie, w jakim nie dopuszcza zaskarżenia decyzji co do istoty i przedmiotu sprawy” z art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) „nie przewiduje możliwości poddania postanowienia kontroli instancyjnej” z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 2 lipca 2018 r. (data nadania) J.C. (dalej: skarżący), reprezentowany przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skargę konstytucyjną wniesiono w związku z następującą sprawą:

Postanowieniem Sądu Okręgowego w G. VI Wydział Penitencjarny z 16 października 2017 r. (sygn. akt [...]); dalej: postanowienie Sądu Okręgowego) nie uwzględniono skargi skarżącego na decyzję Komisji Penitencjarnej przy Areszcie Śledczym w G. z 7 września 2017 r. o nieobjęciu skarżącego (odbywającego karę pozbawienia wolności) okresem, o którym mowa w art. 164 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (ówcześnie: Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.; dalej: k.k.w.). Orzeczenie to doręczono skarżącemu 24 października 2017 r.

Przedmiotem zarzutu skargi jest naruszenie – wskutek zastosowania kwestionowanych w skardze przepisów, stanowiących podstawę postanowienia Sądu Okręgowego – zasady

zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa (art. 2 Konstytucji), prawa do „rzetelnego, sprawiedliwego, niezależnego i bezstronnego procesu i w konsekwencji rozpoznania sprawy” (art. 45 ust. 1 Konstytucji) oraz prawa do „rozpoznania własnej sprawy w postępowaniu dwuinstancyjnym” (art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w przepisach u.o.t.p. TK.

2. W ocenie Trybunału badana skarga konstytucyjna spełnia wymogi formalne wynikające z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z przepisów u.o.t.p. TK.

Skargę konstytucyjną złożył w imieniu skarżącego radca prawny, ustanowiony dla skarżącego pełnomocnikiem z urzędu (art. 44 ust. 1 i 3 pkt 1 u.o.t.p. TK).

2.1. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ od postanowienia Sądu Okręgowego w G. VI Wydział Penitencjarny z 16 października 2017 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Okręgowego) skarżącemu nie przysługiwał środek zaskarżenia.

Dochowany został termin wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p. TK). Termin ten rozpoczął swój bieg 24 października 2017 r. (data doręczenia postanowienia Sądu Okręgowego). Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu wniesiono 29 października 2017 r. (wstrzymanie biegu terminu), natomiast 9 kwietnia 2018 r. doręczono radcy prawnemu pismo wyznaczające go pełnomocnikiem z urzędu, dlatego bieg terminu wniesienia skargi został podjęty 10 kwietnia 2018 r. Skarga konstytucyjna została wniesiona 2 lipca 2018 r. W tych okolicznościach należy przypomnieć, że zgodnie z art. 36 u.o.t.p. TK w sprawach nieuregulowanych w tej ustawie, do postępowania przed Trybunałem stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.). Z powodu braku odrębnej regulacji w u.o.t.p. TK, termin o którym mowa w art. 77 ust. 1 w związku z art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p. TK, oblicza się zgodnie z przepisami k.p.c., a w myśl odesłania wynikającego z art. 165 § 1 k.p.c. – według przepisów prawa cywilnego. Stosownie do art. 114 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, ze zm.), jeżeli termin jest oznaczony w miesiącach, a ciągłość terminu nie jest wymagana – co ma miejsce w świetle art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p. TK – to miesiąc liczy się za dni trzydzieści. Wobec tego, trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej, określony w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK – w przypadku złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu zgodnie z art. 44 ust. 2 u.o.t.p. TK – liczy się za 90 dni. Od dnia rozpoczęcia biegu terminu do dnia wniesienia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu upłynęło 5 dni, natomiast od dnia podjęcia biegu terminu do dnia wniesienia skargi upłynęły 84 dni. Skargę konstytucyjną wniesiono zatem po upływie 89 dni, zachowując przewidziany prawem – trzymiesięczny (tu: dziewięćdziesięciodniowy) – termin.

2.2. Skarżący udokumentował datę doręczenia zarówno postanowienia Sądu Okręgowego (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK), jak i pisma Okręgowej Izby Radców Prawnych o wyznaczeniu dla skarżącego pełnomocnika z urzędu, a także datę wniesienia do właściwego sądu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Postanowienie Sądu Okręgowego zostało do skargi załączone (art. 53 ust. 2 pkt 1-2 u.o.t.p. TK).

2.3. Trybunał stwierdza, że analizowana skarga konstytucyjna spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do merytorycznego rozpoznania, gdyż: prawidłowo określony został w niej przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK), ustalono, które konstytucyjne prawa i wolności oraz w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także przedstawiono w tym zakresie stosowne uzasadnienie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

3. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że badana skarga spełnia wymagania przewidziane w ustawie, jak też nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK, zatem na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK zasadne było nadanie jej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.